

ת"פ 11834/11/14 - מדינת ישראל נגד מיקו מרלי

בית משפט השלום בירושלים

03 יולי 2016

ת"פ 11834-11-14 מדינת ישראל נ' מרלי

לפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
מיקו מרלי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רועי קרדי

הנאשם וב"כ עו"ד מיכאל עירוני

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

רקע

1. בהכרעת דין מיום 15.6.16, אשר ניתנה לאחר שמיעת הוכחות, הורשע הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. האירוע מושא הרשעתו של הנאשם התרחש ביום 7.6.14, בעודו עצור בבית המעצר ב"מגרש הרוסים" בירושלים. הנאשם קילל סוהר וכן הוסיף ואיים עליו "אנחנו ניפגש בחוץ ואני אדאג שיהרגו אותך". בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם איים וקילל הן כאשר שהה בתאו והן כאשר הוצא ממנו בידי מספר אנשי צוות של שירות בתי הסוהר והובל לתא הבידוד. עוד נקבע שם כי התנהלותו של הנאשם באה על רקע אמונה סובייקטיבית מצדו (שלא נקבע כי תאמה את המצב בפועל) כי לא קיבל זכויות שהגיעו לו, וזאת משום שסבר כי הסוהר השהה מתן אפשרות לנאשם להתקשר בטלפון.

תמצית טיעוני הצדדים

עמוד 1

3. המאשימה הציגה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (עת/1), והוסיפה והדגישה את הפגיעה בערכים המוגנים כתוצאה ממעשי הנאשם וטענה כי בנסיבות העבירה הנדונה מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 13 חודשי מאסר. בשל עברו הפלילי ביקשה המאשימה לגזור עונש בסף הגבוה של המתחם שהציגה.

4. ההגנה ביקשה להקל עם הנאשם, וצינה כי יש לשקול את העונש בשים לב לאופייה של העבירה כהתלהטות במהלך ויכוח ותוך שהנאשם חש חסר אונים משום שפגעו בזכויותיו. עוד הודגש כי הנאשם לא נקט באלימות. אשר לנאשם הוצג גילו המתקדם, היותו בודד וערירי וסובל מנכות, והתבקש להימנע משליחתו למאסר ולהסתפק במאסר על תנאי.

דין

מתחם העונש ההולם

5. התנהלות הנאשם באירוע הנדון חמורה. הנאשם נתן דרור ללשונו ומתוך כוונה "לגמול" לסוהר על מה שלשיטתו פגע בזכויותיו בחר לקלל ולאיים על הסוהר. הוא אף המשיך לעשות כך בנוכחות אנשי סגל נוספים ובעודו מובל לתא הבידוד. מעשים אלה פוגעים בערך המוגן של עבירת האיומים, שעיקרו בשמירה על אוטונומיית הפרט ועל תחושת הביטחון האישית. הערך הנדון מקבל משנה-משקל מקום בו מדובר באיום על סוהר המבצע את תפקידו, מצד עצור או אסיר. ישנו אינטרס ציבורי בולט לספק לסוהרים הגנה הולמת מפני ניסיונות של אסירים ועצורים להלך עליהם אימים, וזאת כתנאי ליכולתם לבצע את עבודתם בצורה חופשית ולשמור על הסדר בתוך מתקני הכליאה. זאת ועוד, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, איום מעין זה שהשמיע הנאשם כלפי הסוהר מבקש "להעתיק" את העימות שבין סוהר ועצור אל המגרש האישי, מחוץ למסגרת עבודתו של הסוהר ואל חיי הפרטיים מחוץ לבית המעצר. הדבר מחמיר את הפגיעה בתחושותיו של הסוהר. לבסוף, הנאשם אף קילל את הסוהר בהתייחס בין היתר לאביו שנפטר, דבר שלפי עדות הסוהר פגע בו.

6. מנגד קיימים גם אלמנטים הממתנים במידת מה את אומדן האשם הכרוך בביצוע העבירות. זאת בשים לב לאופייה הספונטני והסוער של התנהלות הנאשם באירוע. לצד החלטתו הפסולה של הנאשם לאיים על הסוהר, ברי כי התנהלותו באירוע הושפעה גם מתחושותיו הסובייקטיביות כי זכויותיו קופחו. הדבר ניכר ב"השתוללותו" בקללות ואיומים לאורך האירוע ועד להובלתו בבידוד. אין בכך להצדיק את מעשיו או להתיר תגובות מעין אלה כלפי סוהרים מצד אסירים הסבורים שקופחו, אך באומדן האשם יש להתחשב גם בכך שלא דובר בהתנהלות מחושבת ומתוכננת אלא בכישלון אמוציונאלי, על רקע האמונה האמורה.

7. מבט אל הענישה הנוהגת בעבירות איומים כלפי סוהרים או אנשי מרות אחרים מציג מנעד אשר נע בין תקופות מאסר בפועל של מספר חודשים (ובמקרים חמורים במיוחד גם למעלה מזה), ובין מקרים מעטים-יחסית בהם נגזר מאסר על תנאי. זאת, לצד קנס או התחייבות. לדוגמאות ראו רע"פ 4831/08 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (30.6.08) יחד עם עפ"ג (מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (30.4.08); רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.13); ת.פ. (ראשל"צ) 1428/09 **מדינת ישראל נ' רובינב** (19.1.10); ת.פ. (כ"ס) 40183-01-10 **מדינת ישראל נ' ביטון** (6.7.11); ת.פ. (ב"ש) 52629-05-10 **מדינת ישראל נ' אלמקייס** (30.5.12); ת.פ. (רמ') 20664-11-12 **מדינת ישראל נ' עזריאל** (29.6.15); ת.פ. (ב"ש) **מדינת ישראל נ' עבדאלקאדר** (6.3.16); ע"פ (ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נ' מדינת ישראל** (21.1.15). בהשוואה לענישה הנוהגת אציין כי דרך כלל נעדרו מהם נסיבות הדומות לאלה שתוארו בפסקה 6 לעיל ואשר עוסקות באמונתו הסובייקטיבית של הנאשם ובאופייה הספונטני של

התנהלותו. משכך, סבורני שיש לאמץ קנה מידה ענשי שהוא מתון יותר מזה העולה מן הפסיקה האמורה. עוד אציין כי ברבים מפסקי הדין הנאשמים שהו במאסר בגין עבירה אחרת, והעונשים שנגזרו "נחפפו" ברובם לתקופות המאסר שריצו.

8. בקביעת מתחם העונש לעניין הקנס אתחשב גם במצב הכלכלי של הנאשם אשר, כנטען בידי ההגנה, אינו שפיר. עם זאת יצוין שלא הוצגו ראיות לתמיכה בטיעון זה.

9. במכלול השיקולים אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם, בנסיבות ביצועה, נע בין מאסר על תנאי בצירוף קנס בסכום הנע בין 1,000 ל-4,000 ₪ או התחייבות, ובין שלושה חודשי מאסר לריצוי בפועל או בעבודות שירות.

קביעת העונש בתוך המתחם

10. לחובתו של הנאשם עומד גיליון הרשעות אשר מציג תמונה של מי שאימץ את הפשע כדרך חיים. הגיליון מתעד פעילות עבריינית ענפה שבביצוען של עשרות עבירות מתחומים שונים לאורך שנות חייו. הנאשם ריצה מאסרים לרוב ולמרות זאת שב וחטא בפלילים.

11. מנגד, הנאשם הינו אדם קשיש (יליד 1946) שנסיונות חיו מורכבות, הינו בודד וערירי ומתמודד כפי הנטען גם עם נכות (הגם שלא הוצגו מסמכים רפואיים). העבירה שביצע במקרה דנן אינה מאפיינת את עשייתו העבריינית אשר, במספר השנים האחרונות, מתמקדת בעבירות שמטרתן רווח (אני ער לכך שבשנת 2014 ביצע עבירת איומים).

התרשמתי כי מדובר, הפעם, בכישלון רגעי מתוך אמוציה ותחושת קיפוח. בנסיבות אלה, אני סבור כי מדובר במקרה שראוי, בגינו, לשוב ולשלוח את הנאשם אל מאחורי סורג ובריח או לחייבו במאסר בעבודות שירות, וזאת למרות עברו הפלילי. משכך, אמקד את הענישה בפן הצופה פני עתיד, וזאת לצד קנס. בקביעת גובה הקנס וכן בפריסתו לתשלומים אשוב ואתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם כמפורט לעיל, ועם זאת נדרש סכום שימחיש לנאשם את חומרת המעשים.

12. אני גוזר לנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין בתוך שלוש שנים מהיום.

ב. קנס בסך 2,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בארבעה תשלומים החל מיום 1.8.2016 ובכל 1 לחודש. אי פירעון תשלום במועד יעמיד את הקנס כולו לפירעון מדי.

ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ז סיוון תשע"ו, 03/07/2016 במעמד הנוכחים.

ד"ר אוהד גורדון , שופט

